

Arrest

nr. 164 592 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het attest tot afneming van een verblijfsvergunning (bijlage 37), ter kennis gegeven op 12 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. DE FAUW verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 mei 2010 werd verzoeker op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) gemachtigd tot verblijf in België.

1.2 Op 12 december 2013 werd een beslissing genomen tot afneming van een verblijfsvergunning (bijlage 37). Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Afgegeven in toepassing van artikel 116 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

- De aankomstverklaring*
- Het attest van immatriculatie Model A/Model B*
- Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister*
- De identiteitskaart voor vreemdeling*
- De Europese blauwe kaart*
- De EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen*
- De verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie*
- De duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie*

*B Kaart (...), afgegeven te Blankenberge op 04.06.2010
opgesteld op naam van [...] wordt afgenomen.*

REDEN VAN AFNEMING:

Bijl13 met bevel om het grondgebied te verlaten.

Onderhavig attest dekt het verblijf van de betrokkene gedurende acht werkdagen vanaf de datum van afgifte.

Binnen die termijn dient hij (zij) zich aan te melden bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij (zij) verblijft om zijn (haar) toestand te regulariseren.”

1.3. Er wordt hem op 2 december 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art. 13 § 2 Bis De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of ander onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Betrokkene komt binnen in het Rijk in 2003 en probeert herhaaldelijk een verblijfsmachtiging in het Rijk te verkrijgen, door middel van het indienen van diverse asiel- en regularisatieaanvragen. Echter, deze aanvragen worden telkens aan betrokkene geweigerd tot wanneer betrokkene op 17.12.2008 een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van het artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 indient. Betrokkene beroept zich hierbij op zijn langdurig verblijf in het Rijk, en zijn integratie die hieruit voortvloeit. Betrokkene zou niet alleen de Nederlandse taal machtig zijn, ook zou hij werkwilbig zijn en hiertoe opleidingen hebben genoten, en sociale banden onderhouden en omwille van die redenen wordt betrokkene op 05.05.2010 dan ook gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

In 2011 wordt aan onze diensten gemeld dat betrokkene in Duitsland gekend is voor zeer ernstige feiten van openbare orde. Betrokkene werd er veroordeeld tot 7 jaar voor 3 verkrachtingen, met geweld en intimidatie van getuigen. Bovendien liep hij in Duitsland in 2002, voor deze zware feiten van openbare orde, een inreisverbod op voor de Schengenzone voor een periode van 5 jaar.

Door zijn binnenkomst in België in 2003 heeft de betrokkene dit inreisverbod in de Schengenzone overtreden. Ook heeft hij hierover, en over zijn verblijf in Duitsland, met geen woord gerept tijdens zijn eerste asielaanvraag in het Rijk. Bij een latere asielaanvraag gaf betrokkene wel te kennen dat hij reeds in Duitsland had verbleven in het verleden, maar ook toen liet hij na om de gehele waarheid betreffende zijn crimineel verleden te vertellen. Betrokkene beweerde uitgeprocedeerd te zijn in Duitsland, maar verzweeg de ware reden waarom hij niet meer welkom was in Duitsland. Betrokkene beweerde dat hij onterecht in de gevangenis werd opgesloten wegens afpersing, terwijl hij in werkelijkheid veroordeeld was voor drie verkrachtingen met geweld en intimidatie van getuigen. Evenmin repte hij bij binnenkomst in België, en ook later, met een woord over het inreisverbod dat hij destijds had opgelopen in Duitsland. Door het achterhouden van deze cruciale informatie heeft hij de Dienst Vreemdelingenzaken verhinderd om een beslissing te nemen die met alle factoren rekening hield.

Indien betrokkene het aan hem opgelegde inreisverbod had gerespecteerd zou hij ten vroegste de Schengenzone terug betreden kunnen hebben in 2007, waardoor er van het langdurig verblijf in het Rijk geen sprake was geweest. Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, en duurzame sociale banden zou opgebouwd hebben, vloeit voort uit de overtreding van het binnenkomstverbod in de Schengenzone, en dit omwille van een zware schending van de openbare orde. Indien betrokkene het aan hem opgelegde verbod zou hebben gerespecteerd, was hij dus nooit voor een verblijfsregularisatie in aanmerking gekomen. In navolging van bovenstaand wetsartikel, en in navolging van het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" dient het recht op verblijf in het Rijk van betrokkene dus te worden ingetrokken".

2. Over de ontvankelijkheid

Meerdere beslissingen kunnen slechts als ontvankelijk worden beschouwd en in een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen, gedaan met betrekking tot één beslissing, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere. Het komt daarbij uitsluitend toe aan de rechter te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

Tedezen moet worden vastgesteld dat met de eerste bestreden beslissing verzoekers verblijf werd beëindigd en met de tweede bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden afgegeven. De tweede bestreden beslissing vindt zijn oorsprong aldus volledig in de eerste bestreden beslissing, zonder dewelke aan verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. Aldus is er sprake van voldoende samenhang tussen beide bestreden beslissingen, wat door de verwerende partij overigens niet wordt betwist.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 13, §2bis en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist in zijn verklaringen dat hij over een blanco strafblad beschikt en dat dit een doorslaggevend element was bij zijn regularisatie en stelt dat het verblijfsrecht hem werd toegekend op grond van het feit dat hij reeds jaren in België verbleef, duurzame banden had opgebouwd, werkwilgig is en een passende opleiding had gevolgd. Hij wijst er op dat hij zijn straf in Duitsland heeft uitgezeten en dat uit zijn regularisatie op 5 mei 2010 is gebleken dat hij succesvol is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het inreisverbod, waarvan sprake in de bestreden beslissing, werd opgeheven bij vonnis van 18 oktober 2012 en hij is sinds 2003 in België justitieel niet meer gekend. Tenslotte voert hij nog aan dat het onredelijk is in 2013 een beslissing te nemen, gesteund op informatie die op dat ogenblik reeds twee jaar gekend was. Verzoeker voert verder nog aan dat hij geen valse informatie heeft gegeven die doorslaggevend was om zijn regularisatiedossier goed te keuren, zodat ten onrechte wordt verwezen naar "fraus omnia corrumpit". Hij benadrukt dat alle informatie die hij verstrekke, correct was.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en begrijpt. In de mate verzoeker de schending van artikel 13, §2bis, van de vreemdelingenwet aanvoert, dient het middel te worden onderzocht in het licht van de materiële draagkracht van de gegeven motivering.

De eerste bestreden beslissing (bijlage 37) verwijst integraal naar de motieven van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit werd genomen op grond van artikel 13, §2bis, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt wat volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of ander onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van een machtiging tot verblijf.”

De invulling van deze bepaling wordt, blijkens de bewoordingen van de tweede bestreden beslissing, duidelijk verbonden aan de draagwijdte van het adagium: *“fraus omnia corrumpit”*. Het Hof van Cassatie erkent het adagium: *“fraus omnia corrumpit”* als algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. De toepassing ervan veronderstelt het bestaan van bedrog, kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen (Cass. 16 juni 1987, A.C. 1986-87, nr. 627; 29 mei 1980, A.C. 1979-80, nr. 612). Aldus moet er voldaan zijn aan twee voorwaarden: enerzijds moet degene tegen wie dat beginsel wordt aangevoerd door een fout de rechten van anderen hebben geschaad (objectief criterium) en anderzijds moet die fout met bedrieglijk opzet zijn begaan (subjectief criterium) (jaarverslag Hof van Cassatie van België 2011, p. 19; http://justitie.belgium.be/nl/binaries/cass2011nl_tcm265-210526.pdf).

Als determinerend motief waarbij in hoofde van verzoeker fraude wordt vastgesteld, motiveert de (tweede) bestreden beslissing dat door niet te vermelden dat hij op het ogenblik van zijn binnenkomst in België onder de gelding viel van een inreisverbod dat hem in Duitsland werd opgelegd, hij de Belgische overheid heeft verhinderd om een beslissing te nemen die met alle factoren rekening hield. Er wordt verder gesteld dat: *“indien betrokkene het aan hem opgelegde inreisverbod had gerespecteerd zou hij ten vroegste de Schengenzone terug betreden kunnen hebben in 2007, waardoor er van het langdurig verblijf in het Rijk geen sprake was geweest. Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, en duurzame sociale banden zou opgebouwd hebben, vloeit voort uit de overtreding van het binnenkomstverbod in de Schengenzone, en dit omwille van een zware schending van de openbare orde. Indien betrokkene het aan hem opgelegde verbod zou hebben gerespecteerd, was hij dus nooit voor een verblijfsregularisatie in aanmerking gekomen”*.

Aldus wordt aan verzoeker *in casu* verweten dat hij, naar aanleiding van zijn uiteindelijke verblijfsregularisatie op 5 mei 2010, niet zou hebben vermeld dat hij van 2002 tot 2007 onder de gelding viel van een inreisverbod.

Daarnaast wordt hem verweten dat hij het grondgebied zou hebben betreden in 2003, toen hij onder de toepassing viel van een inreisverbod. Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat het feit dat verzoeker is binnengekomen op het grondgebied in weerwil van een geldend inreisverbod, weliswaar kan worden beschouwd als een overtreding van de geldende verblijfsreglementering, doch op zich nog niet volstaat om in hoofde van de betrokkene een bedrieglijk opzet vast te stellen. Het kwam de verwerende partij toe om vast te stellen dat verzoeker onder de gelding van een inreisverbod viel om desgevallend over te gaan tot een passende verwijderingsmaatregel. Overigens merkt de Raad op dat aan verzoeker reeds op 29 juli 2003, 2 mei 2006 en 2 maart 2010 telkenmale een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, wat haar niet heeft verhinderd verzoeker op 5 mei 2010 ingevolge zijn aanvraag om machtiging tot verblijf *d.d.* 17 december 2008 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet alsnog te regulariseren. In die aanvraag werd verwezen naar de integratie-elementen. Met het motief dat verzoeker onterecht aanspraak heeft gemaakt op integratie en sociale banden, komt de overheid in wezen terug op de beoordeling die zij maakte in haar beslissing van 5 mei 2010. Immers kon ook aan de hand van de toen beschikbare informatie worden vastgesteld dat verzoeker illegaal verbleef. Het feit dat verzoeker illegaal verbleef, heeft haar er niet van weerhouden de integratie-elementen toch te aanvaarden en verzoekers verblijf te regulariseren. Het argument dat verzoeker zich niet had mogen beroepen op enige integratie-elementen, voorafgaand aan het verstrijken van het inreisverbod in 2007, is dan ook niet pertinent.

Met betrekking tot de vraag of verzoekers machtiging tot verblijf zijn oorsprong vindt in frauduleuze handelingen in de zin van artikel 13, §2bis, van de vreemdelingenwet, blijkt dat verzoeker zich bij het indienen van zijn regularisatie-aanvraag heeft beroepen op een ononderbroken verblijf sinds 4 juli 2003. Deze vaststelling blijkt te stroken met de elementen van het administratief dossier. Er blijkt niet dat

verzoeker daarbij gebruik heeft gemaakt van valse documenten, een valse identiteit heeft opgegeven of anderszins fraude heeft gepleegd.

Bovendien is het motief met betrekking tot het bewust verzwijgen van de opgelopen gevangenisstraf en het Duits inreisverbod onjuist, nu verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag op 27 maart 2007 voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde: *“Ik was veroordeeld tot 7 jaar gevangenisstraf, maar er werd mij gezegd dat ik na 3,5 jaar kon vrijkomen indien ik akkoord ging dat ik naar Rusland gedeporteerd zou worden en indien ik nooit meer naar Duitsland zou terugkeren. In december 2002 werd ik gerepatriëerd naar Sint-Petersburg”*. Hoewel deze verklaringen niet alle details vermelden, zijn ze geenszins in strijd met de vaststellingen in de thans bestreden beslissing, wel integendeel. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker op frauduleuze wijze doorslaggevende elementen zou hebben verzwegen. Bovendien blijkt onder meer uit het arrest van de ‘Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen’ van 9 maart 2006 en uit de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2009 dat geen geloof werd gehecht aan verzoekers verklaringen, zodat de verwerende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat verzoekers verklaringen in het kader van zijn asielaanvragen van doorslaggevend belang zouden zijn geweest bij de beslissing om zijn verblijf te regulariseren.

Uit de stukken van het administratief dossier (zie e-mailverkeer van 5 juli 2011 tot 14 november 2011 tussen I.S., I.V. en de Belgische ambassade in Berlijn), blijkt dat het doorslaggevend element gelegen is in het feit dat de Duitse autoriteiten vergeten zijn verzoeker te seinen naar aanleiding van het inreisverbod van vijf jaar dat hem werd opgelegd in 2002. Zo blijkt uit het ‘synthesedocument telefoongesprek’, aangemaakt door C.D. op 5 juli 2011 dat: *“Betrokkene werd in Duitsland tot een gevangenisstraf van 7 jaar voor verkrachting veroordeeld.” Deze informatie zat niet in het dossier toen werd beslist in zijn regularisatieaanvraag. De Duitse collega’s hadden nagelaten hem als geseind op te geven”*.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de gemeente Blankenberge hem een bewijs van goed gedrag en zeden afleverde en dat dit document evenmin fraude vermeldt in hoofde van verzoeker, daar het document betrekking heeft op de periode dat verzoeker op het grondgebied van de gemeente verbleef (sinds 10 december 2008).

Gelet op wat voorafgaat vindt het motief dat verzoeker frauduleuze verklaringen heeft afgelegd die van doorslaggevend belang waren voor het bekomen van de machtiging tot verblijf, geen steun in de elementen van het dossier, zodat op basis van deze motivering geen toepassing worden gemaakt van artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet. In die mate is het middel gegrond.

Het aangevoerde middel is in de aangegeven mate gegrond hetgeen aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Derhalve vergen de overige aangehaalde schendingen geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het attest tot afnemning van een verblijfsvergunning (bijlage 37), ter kennis gegeven op 12 december 2013, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT